

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Vir inexpugnabilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A circa manus tuas paraphrasim hujusmodi subiungit: Cum mihi dederit Deus occasionem bonorum operum armillas circumdat manibus meis. Diffundebantur ad posteros gestamina hæc, quo minores ad imitandas majorum suorum virtutes invitarentur. Hinc apud Tranquillum legas, C. Caligulam vetera familiarum insignia nobilissimo cuique adempsisse, Torquato torquem, Cincinnato crinem, Pompejo Magni cognomen,

ARMILLÆ. CAP. XXXIII.

Armilla non humeris tantum decus afferebant, verum & brachia decorabant. Es vero ita dictas volunt veteres etymologici, quod antiqui humeros cum brachiis armos vocabant, inde arma, quacunque ab illis dependent, vel iis alligata sustinentur. De armillarum donis habetur apud Livium X. ab Urbe cond. post victoriam è Samnitibus ad Aquiloniam, à Papyrio quippe Sp. Nautium, Sp. Papyrium fratris F. & quatuor centuriones manipulumque hastatorum armillis aureisque coronis donatos. Idem ibi centuriones, militesque atque equites, corniculis armillisque argenteis donat. Et Decius Tribunus observatum ex obfisione præsidium Romanum, dissipataq; Samnitium castra, aurea corona ab A. Cornelio Cossio donatus. Aurea vero corona erat quæ castrensis, ex auro quippe in valli speciem fabricata, quæ dabatur ei, qui hostium castra pugnando primus introisset.

Unde Præfatus est armillas vocat, Armillæ etymon, & dona.

DE ADAMANTE. CAP. XXXIV.

Hinc sermonem transtulimus ad Adamantem, quo super multa vitro citroque dicta sunt, duritiam ea quæ passim prædicantur, quæque lætione laboreque tuis super acquisieras, commemorares. Verum ea, quæ tu meministi, quæque tu opte studio consecutus es, hic repetere superfluum judicavi, quare ea tantum, quæ paucissima illis ego addideram, recensebo.

Nempe ex particula præfata, & dicitur, domo quod indomitus.

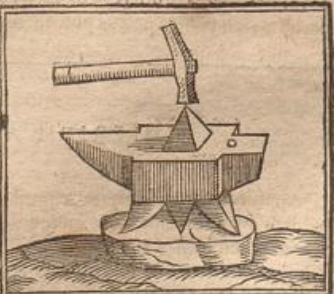
FORTITUDO. CAP. XXXV.

Non temere scilicet Adamantem pro fortitudine proponi, cui robur indomitum visque insuperabilis, nomen merito fecisset: quippe qui lima, scalpro, & malleo duritia inenarrabili resistat, quodque omnium maxime admirandum est, contra etiam ignis violentiam incolumis lapillus evadit, neque calore quidem admisso: unde Græci ex ipso nomine à re imposito, gemmam indomitam intelligi voluere. Per hanc vero eam fortitudinis virtus ostentatur, qua quis ea, quæ adversa acciderint ferendo pervincat, secundis nihil quicquam immutetur, atque, ut apud Horatium est, rebus angustis animosus atque fortis appareat, idemque vento secundissimo turgentia vela contrahere sapientia duce didicerit. Quinetiam id insitum divinitus habere fertur Adamas, ut mentem animumque gestantis vano metu liberet, ut superba etiam fortunæ responsare suadeat.

Ab Horatii, i. epistola, sic Hieremie cap. 17. peccatum Juda scriptum est, stilo ferro, in ungue Adamantia Virg. 6. Æn. Cur Adamas dicitur Pluto.

INEXPUGNABILIS. CAP. XXXVI.

Transit & in communem locum significatum hujusmodi, ut tam de animi fortitudine, quæ virtus sit, hoc est, honesti justique causa concepta, quam etiam de obturata aliqua mentis destinatione, quæ nulla queat ratione loco dimoveri, possit intelligi, eaque de causa Ditis pectora Adamantina fingi, & apud inferos solido ex Adamante portæ & columnas esse, atque ita demum omnia dura & implacabilia, ejus lapilli elogio significari. Adamanta quidem Plutonem Theocritus manifeste nuncupavit Pharmaceutria:

Ἐὐδὴ ἀγρὺν καὶ ἴσιν ἀδα κινῆσαι π' ἀδάμαντα. Propterea enim dictum hoc nomine ajunt interpretes, quod durus sit & inexorabilis: ajunt enim hoc eam particulam intentionis esse, atque ita Plutonem mirum in

hunc

hunc modum in exorabilem exponunt. Sed ut ad eam partem quæ virtutis est, redeamus, quæ scilicet Adamantius ubi causam quærit, cur corpus etiam Jobis viri justii pique, Deus in potestatem demoni concesserit affigendum, comparationem ab eo desumi, qui boni Adamantis dominus, cum cuius periculis omnibus concedat explorandum, dicatque: *Tolle, proba, experire, tormentum, omnibus examina, sic omnium Cognitor atque præsciis, qui optime nosset Jobem Adamantem inviolabilem, potestati diabolo eum dedit in potestatem, sibi quidem satis conscius Jobem verum Adamantem esse. Mox illa de Christo subiecit: Sic namque & singularis ille & divinus, cælestis atque incorruptibilis Adamas, in genitum Deum à Patre ad terras missus de quo dicit Deus Pater: Ecce ego ponam Adamantem in medio populi mei, quem neque ignis tentationis in deserto comminuet, quem ietus verbera, plagæque, impiorum in cruce non atterent comminuentve, quem neque sepultum, neque, descensus ad inferos vel minimum violare poterunt; sed enim omnia superabit, seque divinum & incorruptibilem probabit Adamantem.* Et ne quis fabulosa puiet, quæ de hircino sanguine, cui rerum uni cedat Adamas, memoria produntur, memoratû digna sunt, quæ super hoc D. Cyprianus libro de duplici martyrio disserit, cum efferas, nationes quas Romani nunquam frangere vel domare petuerint, Christi sanguine indicat emollitas. *Quæ natura rursus scrutantur, ait, narrant Adamantem nulli ebalybis durissimæ edentem, hircinæ sanguine maceratum, illa mox malleorum distillare. Nullus autem Adamas cor de saxo peccatorum durior. Hoc igitur cor ferretum, cor saxeam, cor plusquam Adamantinum emollit sanguis Christi.*

LITATIO. CAP. XXXVII.

P. Dionisii summi sacerdotis, in quo medius Adamas.

IN Hebræorum sacris Adamas litationis signum habebatur, quia quæ foret summi numinis de mortalium rebus sententia, manifestabat. Gestabat enim eorum Pontifex ornamentum quoddam ante pectus opere pulcherrimo elaboratum ex auro, non ultra palmi magnitudinem, in cuius medio veluti stella quædam aurea, elucescebat, duo utrimque Smaragdi, quorum unus tribus sex, totidem alter è XIX. Israeliticis insigniti erant. Inter Smaragdus medius Adamas erat. Sacerdos igitur Deum de re quapiam consulturus precibus rite prolati, supinis in cælum manibus porrectis, oculos in id operis conjiciebat, deque proposita re Deum interrogabat: qui si prospera secundaque polliceretur, Adamas ardentissimo splendore promicabat, radiisque fulgentissimis coruscare quodammodo videbatur. Sin autem ex voto nihil promittebatur, lapillus nihil quicquam immutatus, sua se specie continebat. At si Deus populum cædi destinasset, sanguineus apparebat. Si mors cuiquam impendebat, nigro obfucari conspiciebatur, idque gestaminis Ephubus illi appellabant, de quo tota sacra historia plurima. Sedenim & genus vestis sacerdotalis erat Ephud, quæ aliter Superindumentum, vel Superhumera appellatur, cujus vestimenti duo erant genera: unum lineum simplex, quod sacerdotes habebant, alterum diversis coloribus, ex auro, purpura, & bysso hyacinthino gemmisque suprapositis ornatum, quo soli Pontifices utebantur. Logium quoque inter ornamenta Pontificia celebre, nostri Rationale appellitarunt, de cuius significato alio commentario diximus, contenti hic formam ejus ex Eucherio prodere. Erat vero pannus exiguus, ex gemmis & auro coloribusque variis, qui superhumerali contra pectus pontificis adnectebatur.

SAPPHIRUS.

IMPERIUM AUT SUMMUM SACERDOTIUM.

CAP. XXXVIII.

A Jobe regnum à Saturno sacerdotium.

Sapphirus & apud veteres & apud juniores, omni ætate, magna semper in celebritate fuit: siquidem per eum imperium, aut summum sacerdotium significari manifestum est. Causam nominis ad ejusmodi eventa viam præparet, & faciliora hæc affectantibus omnia reddat: ita ab Jove regnum, ab Saturno sacerdotium impetrari. Sedenim pietas nostra sanctiora patrum documenta prosequens, Sapphirum in similitudinem Throni figuratum apud Ezechielem agnoscit, idque Dei